

Въ два часѣтъ безъ четвъртъ, селото, съ всичкитѣ му укрѣпления бѣше взето.

Движеннето на угличанетѣ и останалитѣ на дѣснийтъ флангъ бѣше гениална диверсія на Скобелева. Той отъ начало масироваше войскитѣ си на лѣвийтъ флангъ и упорно тамъ повтаряше атаката. Слѣдъ това, като забѣлѣжи, че турцитѣ съсѣрѣдоточихъ силитѣ си противъ нашиятъ лѣвъ флангъ, той съ внезапното промѣняване на фронтътъ прѣминихъ въ настѣпление отъ дѣснийтъ. По този начинъ турцитѣ бѣхъ не само излѣгани, но извадихъ и обезсилихъ ключътъ на своитѣ позиции. Безъ този блѣстящъ ходъ, играта на това дѣло, не можаше да бѣде спечелена, и на турската армия пѣмаше да се даде този послѣденъ и рѣшителенъ *шахъ-и-матъ*. Слѣдъ блистателнитѣ атаки, Скобелевъ, нареди прѣдъ Шейново владимирскійтъ полкъ, и на чело на него, вече самъ искаше да нанесе на турцитѣ рѣшителенъ ударъ въ тѣхнийтъ центръ.

— Е, братци, слѣдъ мене сега. Вашитѣ другари честно извършихъ своето дѣло, — да свършемъ и ний както трѣбва.

— Ще се постараетъ....

— Глѣдайте.... Да вървите стройно.... Вече турцитѣ сѣ почти разбити.... Помолете се, съ Богомъ!

Солдатитѣ сиѣхъ шапкитѣ, прѣкръстнихъ се. Оркестрътъ засвири маршъ и подъ неговитѣ звукове стройно се потегли атаката. Настроението на солдатитѣ бѣше дѣйствиелно въстѣржено. Вървахъ смѣло, блѣстяще, заприѣли пѣмаше....

Не успѣхме да достигнемъ до гората, като на срѣща ни бързишкомъ иди ординарецътъ на Скобелева — Харановъ, безъ портфейлтъ, и отъ далечъ още махка съ рѣка. И като приближи отъ уморяване не може да говори.

— Ваше прѣвѣсходителство.... Турцитѣ вдигнихъ.... бѣлъ флангъ....

— Какъ, кѣдѣ? Неможе да бѣде, така скоро.... Е, го спода, слѣдъ мене по скоро.

XXVIII.

До сега неможъ да забравя това безумно, радостно чувство на побѣдата. Вървишь наприѣдъ, дышашъ съ пълни